

TAXI CeNU are sfârșit

Povestea „Concert Taxi la CNU” a început în ianuarie 2011 și numără, până în prezent, 6 capitole. Și vor mai fi, cu siguranță vor mai fi. De unde această siguranță? De unde certitudinea că nu s-a încheiat? E un răspuns simplu, dar de o deosebită încărcătură emoțională pentru noi toți cei care suntem uniriști și trăim CNU. Să vedem începutul poveștii. Ca orice început, determinarea și dorința de implicare au fost punctele-cheie pentru proiectul al cărui parcurs nu aveam să îl cunoaștem pentru că generațiile se schimbă, dar acesta nu a fost un impediment! Vorbim de atuuri, vorbim de parcurs, dar trebuie să vorbim, neapărat, despre oameni. Întâi, oamenii care au demarat totul: o mână de studenți cu idealuri mari, ajutați și protejați de domnul director Cornel Noana, de doamna diriginta Angela Sîrbu. Apoi, vorbim de oamenii care au umplut de fiecare dată sala de spectacol: domni profesori, elevi, invitați, dar și părinți, prieteni, toți aceștia cântând „NonStop” chiar și atunci când „E criză”. Și, la urmă, menționez acei oameni care ne surprind cu fiecare concert, cu fiecare vers, oameni alături de care am rostit mai ușor „Cele două cuvinte”, oameni care nouă, uniriștilor, ne-au devenit prieteni.

Dan Teodorescu

Ce înseamnă un „Concert Taxi la CNU”? Un cumul de sentimente ne încearcă de fiecare dată. Și vorbim de zilele acelea de pregătiri, vorbim de ziua cea mare în care nerăbdarea pare că pune stăpânire. Agitația și neliniștea doresc a se instala printre noi. Și reușesc, într-o mică măsură... până sosesc mașinile și până vedem preferații. Și apare emoția, apare bucuria că o să mai avem o seară cu ei până vom vedea „Stelele care cad”. Cu partea organizatorică atingând an de an cote maxime, nu rămâne decât să cântăm. Să dansăm și să zâmbim. Trece o oră, trece și a doua și ne apropiem de final. Și-i aplaudăm și se întorc. Închidem marea în ochi și pe ei în suflet. Căutam chiar și „Niște răspunsuri” cu ei în „Matematică imposibilă”. Și nu numai. Ropote de aplauze, o sală de festivități în picioare, ochii înlăcrimați care marchează încă o seară reușită și zeci de voci strigând în același ritm: T-A-X-I! În final, rămâne să primim autografe, să ne îmbrățișăm, să facem poze și să așteptăm următorul lor concert aici, ACASĂ, unde vor fi mereu așteptați cu brațele deschise!

Așa cum anticipasem, a fost într-adevăr un răspuns simplu. Un răspuns pe care îl mai traducem cu două versuri: „n-o să știi niciodată ce înseamnă asta dacă nu ești unirist și TU!”.

TAXI, CNU chiar te (vă) iubește! Și cred eu că nu e o iubire unilaterală! Și cine sunt eu? Eu... eu am avut onoarea să fac parte din cei care au scris începutul poveștii. De voi, generații de uniriști, depinde să continuați frumoasă poveste. Această poveste care, momentan, e fără sfârșit. Nu-i scrieți un sfârșit.

TAXI, nu uita: mereu, aceeași scenă, aceeași sală și același loc, „aproape” cu aceiași oameni, dar sigur cu același drag

